

Vrouwelijke en Mannelijke Die Haghe mensen, Mosbach, 2e Kerstdag 1943.

Onder het genot van een echte originele Engelse Virginia-sigaret van voor de oorlog, die ik op tactische wijze van een van de Belgische knapen heb weten af te bietsen, ga ik jullie vertellen, hoe wij hier de Kerstdagen hebben doorgebracht. Het feest begon reeds Vrijdagmiddag toen wij reeds om 12 uur afscheid van de fabriek namen. Na gegeten te hebben (arwtensoep en 5 sneeuw witte kadetjes), werd onder veel gehuil en getier de Kerstboom opgesteld en versierd. Dit leverde nog al enigszins meningsverschil op, met het gevolg, dat er een mat een tak van de boom een klap op zijn hoofd kreeg. Bewuste persoon nam dit niet en knikkerde de Kerstboom door het raam naar buiten. Toen was echter de vrede hersteld, de boom werd weer naar binnen gehaald en na verloop van een uur zagonse kamer er feestelijk uit, zij het dan dat enkele versierselsballotjes de geest gegeven hadden. 's- Avonds kragen we ieder een schaal met onbeschrijflijk heerlijke koekjes, die onze waardin zelf gebakken had. Zo iets heb ik nog nooit geproefd, elk kreeg ongeveer 3/4 kilo. Alles was in een uurtje op. 1e. Kerstdag zijn we om 4 uur opgestaan om de Nachtmis bij te wonen. Om 5 uur zaten we al in de kerk, maar verder was er niemand. Na een kwartiertje kwam er iemand die zei, dat het feest onder in de kelder plaats vond. Wij maar beneden in een ruimte waar ongeveer 40 mensen zaten. Maar het was koud, erg koud en een stel was er ook niet. Ik voelde me hevig gegrepen, gelukkig duurde het niet lang en zodoende lagen we om 6 uur al weer onder de wol tot 11 uur. Als ontbijt kregen we elk 10 dikke sneden cake met heerlijke koffie. 's-Middags hadden we reebout, prima met macaroni. Na afloop hiervan zijn we gaan rusten tot 3 uur en toen de stad in. 's- Avonds hier de boel op stelten gezet, waarbij we enkele glaasjes "ouwe klare" kregen. Vandaag ongeveer hetzelfde, deze keer met cognac. Bij het middagen hadden wij weer een of ander wild, godslekker. Vanavond gaan we naar 't Lager, waar ze een soort cabaretavond in elkaar gedraaid hebben. Het belooft werkelijk heel goed te worden, alleen zou ik liever een clubavond van jullie meemaken. Als het een beetje wil kom ik in Februari weer een weekje naar Den Haag. Luitjes, het beste en tot volgend schrijven. Hartelijke D.H. groeten, Wim de Wit.

Osnabrück, 26 December 1943.

Beste Frits, Je zult wel denken, leeft-ie nog? Zo lang heb ik je laten wachten op mijn eerste brief, maar ik weet niet hoe het komt, ik kon er niet eerder toe komen. Steeds was ik van plan eens een lettertje te schrijven, maar dan had ik weer wat anders te doen. Nu iets over mijn leven hier. Zoals je wel van Pop en Nan gehoord zal hebben zit ik hier in een Postlager. Best te eten, alles is schoon, iets wat je ook niet van alle lagers kunt zeggen. Allomaal Hollandse jongens ongeveer van mijn leeftijd. M'n werk bestaat op het ogenblik uit het sorteren van brieven. Best baantje hoor! Beter dan trainen werladen, wat ik eerst deed. Nu zit ik ten minste van de winter lekker binnen. Op 't ogenblik zit ik in de eetzaal te schrijven. In de hoek staat een Kerstboom en aan de wand hangen groene takken met rode linten eraan. Heel gezellig versierd hoor! Gisteravond hebben we gezamenlijk Kerstfeest gevierd. En gegeten dat we hebben! Ik kon niet meer. Er was van alles. Oliebollen, pannekoeken, stukken cake, bier, sigaretten, enz. Je zou er in Holland naast jaloeers op worden, niet? Ja ze hebben wel hun best gedaan om het ons zo goed mogelijk naar de zin te maken. Er zijn nog een paar heren geweest van de D.R. Post, o.a. de directeur. Die heeft nog een toespraakje gehouden en we hebben met z'n allen een paar liedjes gezongen met begeleiding van gitaar en trombone. Maar toen de heren weg waren kwam de boel pas los. Je weet wel ongeveer net zo als een cudorwats Die Hagheavond. Er zijn 3 snaren van m'n gitaar gesprongen. Nou, dan hoef ik je niets meer te vertellen. Het is een waar feest geweest. En hoe is het met onze ploegen? Niet zo erg best he? Hoewel ik in het clubnieuws van 13/12 las, dat het 2e. weer eens gewonnen had van Algemene 2. Dus we gaan misschien toch weer vóór uit. Het 4e. verliest nog maar steeds hè? Ik dacht, nu ik eruit was, dat ze dan wel zouden winnen, maar het is er niet veel beter op geworden. Jongens doe je best en zorg als ik terugkom, dat ik in een sterk 4e. m'n plaatsje weer kan innemen. De clubnieuwsen ontvang ik geregeld. De macsten zijn een week onderweg, de Kerstuitgave ontving ik gisteravond, dus prachtig op tijd. Ik heb ze altijd met plezier zitten lezen en hoop, dat ze in 't vervolg ook allen doorkomen. Ik ontvang 2 x een briefkaart van Wim de Wit en Wim U. Van de anderen hoorde ik nog niets. Wel van Marius natuurlijk. Die is voorlopig met verlof hè? In 3 maanden kan nog heel wat gebeuren. Nou Frits, voor deze keer is dit voorlopig het voornaamste nieuws. Ik zal gauw een brief laten volgen aan alle D.R. lingen. Doe ze allen de hartelijke groeten maar van me en tot spoedig weerziens. Postlager, Stahlwerksweg, Osnabrück.

Wim v.d. Starro.

Wittenberge, 15.3.44.

Die Haghe vrienden en vriendinnen! Vandaag heb ik tot m'n grote vougde julie pakket ontvangen. JULIE pakket, waarvoor de Die Hagheleden alles bij elkaar gescharreld hebben. Ik kan werkelijk niet goed onder woorden brengen, hoe mooi wij dit vinden. Maar al te goed beseffen wij, hoe moeilijk het op 't ogemblik is in Nederland, om nog van zijn kleine rantsoen iets af te staan voor hen, die over de grenzen verblijven. Al de milde geefsters en gevers betuig ik mijn hartelijke, welgemeende dank. Dit is weer een prachtig staaltje van de gemeenschapszin en geest van goede samenwerking, die er in onze geliefde vereniging heerst. Wij hier in den vreemde zullen dit nooit vergeten. Love Die Haghe. Met hartelijke sportgroeten, jullie vriend,

W i m .

Beste Die H eghenzen;

Osnabrück, 28. 5. 1944.

Hier is dan eindelijk eens een briefje van jullie clubgenoot uit Osnabrück. Steeds was ik van plan om jullie eens iets van me te laten horen en steeds kwam er weer uitstel, todat ik van de week eer pakketje van jullie ontving. Dat gaf de doorslag. Ik hoop, dat jullie het me niet kwalijk neemt, dat ik niet eerder schreef, maar niettegenstaande dat waren m'n gedachten toch altijd ook bij jullie, hoor, en las ik trouw m'n krantjes, die ik tot nog toe geregeld ontvang.

Jongelui (en ook de oudelui van de jongelui), allemaal hartelijk bedankt voor jullie bijdragen in het heerlijke pakketje hoor! Wat was ik daarmee in m'n schik. Ik had wel in het krantje gelezen, dat jullie van plan waren om een pakketje naar ons te sturen, maar dat het zo geweldig zou worden, dat had ik toch niet durven hopen.

Van de krakjes hebben alle jongens van onze kamer meegenoten. Van allemaal kreeg ik te horen: "Dat is nog eens een vereniging, die zoveel voor haar jongens in het buitenland overheeft". Ik laat ze ook steeds m'n krantjes lezen, waar ze erg veel interesse voor hebben. Ze vinden Die Haghe net een grote familie. Nou Frits, veronferstel, dat je zoveel kinderen had, dan kon je een klein weeshuisje beginnen.

Neen, maar alle gekheid op een heipaal, het was voor elkaar hoor! Als de oorlog afgelopen is, krijgen jullie allemaal een zek olionootjes van me.

Verder is het hier nog steeds hetzelfde leventje. Af en toe een beetje koud op het station, maar dat gaat ook wel weer over. We zijn niet voor ons plezier in Duitsland. Als ik weer een mer verlof kom, (dat zal wel niet voor 15 Mei zijn), dan hoop ik, dat ik net met m'n neus in een Die Haghe clubavond val, want daar heb ik weer eens echt zin in om zo'n knal avond mee te maken. Na de oorlog komt er een grote Die Haghe band van minstens 12 man. Dan zullen we hem weer eens eventjes orzetten, niet?

Nou luiden, verder is er niet veel nieuws, alleen is er op 't ogenblik weer eens luchtalarm. Maar ja, dat komt wel meer voor de laatste tijd. En nu nog wat, ik heb al een paar keer in het krantje gelezen, dat er brieven van clubgenoten uit Holland naar mij onderweg waren. Tot nog toe heb ik echter slechts één brief ontvangen, nl. van Roel Uthof. Ik hoop er gauw wat meer te mogen ontvangen. Nog wel bedankt hoor Roel, je krijgt er gauw een terug.

Nu ga ik afscheide van jullie nemen met een stevige handdruk aan allemaal en we zullen maar zeggen, tot spoedig weerziens, voor goed op ons groene veldje tussen de scholen aan de Escamplaen. Met vele clubgroetjes,

Wim van der Starre,

16 April 1944.

Beste Die Haghe luitjes, Hartelijk dank voor het pakketje van jullie, dat ik op 14 April in goede orde mocht ontvangen. Ik ben er erg mee in mijn schrik, want zo'n pakket heeft een dubbele waarde, een morele en een materiele. Ondertussen hoop ik, dat het zenden van een tweede pakket niet nodig is. Inmiddels weten jullie zeker wel, dat ik 3 weken in een hosietaal ben geweest. Nu ben ik al weer enige tijd aan het "werk" en ik maak het best al moet ik me voorlopig niet al te druk maken. Gister toch ben ik aan het handballen geweest en ook aan het korfballen! en ik heb me nogal uitgesloofd daarbij met het gevolg, dat ik vandaag weer geen eetlust heb. Wel voordelig, maar ik heb toch maar liever trek. Vanochtend heb ik het wat kalmer aangedaan en maar 2 partijtjes sneldoelen gedaan, (1 gew.) en 1 partijtje streepdoelen (ook gewonnen!). Er is hier nog een korfballer nl. de competitieleider van de N.K.B. Een maand hebben we niet maar een bus zonder bodem kan hem best vervangen. Zo zien jullie, het korfballen kan hij ook hier niet laten. Hoe maken mijn gewezen discipelen het? Is de A. ploeg nog kampioen geworden? In het clubnieuws las ik van schanddaden van aspiranten, dat trof me even. Ook het opkomen van de spelers van de lagere ploegen liet nogal eens te wensen over, hoe zit dat? Van Roel en Jo Weekhout ontving ik hier brieven. Waar blijven Jan Plevier zijn zozeer op prijs gestelde epistels? en Frits, ouwe taai, laat ook eens wat horen. Indien mogelijk krijgen jullie wat van mij terug. Nogmaals mijn dank voor het pakket en tot spoedig ziens? M a a r t e n.

Hallo D.H. lingen, Eindelijk weer eens een berichtje van die luie schrijver uit Kiel, hoor ik volen al mompelen. Maar daar ik nu wat minder lang veik heb, heb ik nu wat meer tijd om te schrijven. Allereerst wil ik alle D.H. leden en donateurs van harte bedanken voor het prachtige pakkeket, dat ik gisteren, Zaterdag 1 April heb ontvangen. Het pakketten aangest, schijnt het geluk niet met mij te zijn, want ook dit D.H. pakket was ruim 4½ week onderweg. Maar ik heb reeds het een en ander geproefd en ik heb het me best laten smaken. Daarom wil ik langs deze weg allen, die hun geven deden voor dit pakket, hartelijk bedanken en ook mijn zuster Ethy niet te vergeten, die zich de moeite gegeven heeft, dit alles zo prachtig te verpakken en voor de verzending te zorgen. Nogmaals allen mijn hartelijke dank. Met mij gaat alles gelukkig nog goed. Ik ben kerngezond en mag dus nog niet klagen. Met verwondering heb ik eertijds het stukje van mijn vriend Wim in het clubnieuws gelezen. Mijn verwachting was inderdaad niet zo bedoeld, doch het heeft toch uitwerking gehad. Zo vertving ik in de loop der vorige weken brieven van Tiry, Kietje, Pop v.d. Starre en Joop V. Er is hier anders niet veel te beleven. Al en toe Zondags eens naar de bioscoop en Zaterdags boodschappen doen. Verleden week hebben we weer eens een klein bombardement gehad. Gelukkig ben ik er weer heelhardig uitgekomen en dat is toch maar de hoofdzaak. Gaat alles nog goed op D.H.? Over ca. 3 maanden hoop ik eindelijk eens met verlof te komen, zodat ik allen dan persoonlijk weer eens kan zien. Men is op het ogenblik bezig hier in Duitsland korfbal te introduceren, zodat ik misschien binnenkort toch weer eens een wedstrijd kan spelen. Hoe zit het, D.H. ploegen? Krijgen we nog een kampioen, dit jaar? Met het eten en het roken is het hier op het ogenblik niet slecht gesteld. We krijgen hier geregeld 60 sigaretten per maand extra. Cisteren ontvingen we voor de maand April zelfs 210 stuks! Wat dat aangeht hebben we hier geen klagen. Mijn nieuws raakt weer op en dus ga ik eens ophouden. D.H. vrienden en vriendinnen, tot hopelijk spoedig weerziens aan de Bescamplaan. Met de hartelijke clubgroeten.

Piet Riddersma.

Wittenberge, 24 Augustus 1944.

Hallo Die Haghe, it is al weer een hele tijd geleden, dat jullie voor het laatst iets van mij hoorden. Hoe vaak zou ik jullie nog moeten schrijven? Het begint er nu eindelijk op te lijken, dat er eens een eind komt van deze moed-
lijke krijg. (Zeg dat wel, vooral als je zulke woorden al gaat gebruiken.-red.)
Evenwel de maanden, die ons hier nog resten zullen niet de lichtste worden. Kortgeleden is hier de 72-urige werkweek ingevoerd, hetgeen voor de meeste jongens een 12-urige werkdag of nacht betekent. Ik ben daar toevallig van vrijgesteld, wegens de bijzonder slechte atmosfeer, waarin wij werken; nl. die van zwavelkoolstof. Momenteel is het hier behoorlijk warm, we genieten daar zoveel mogelijk van door te zwommen en te zonnebaden. Nu vrienden en vriendinnen, zodra jullie Amerikanen zijn geworden, krijg ik toch wel even een berichtje. Tot zo lang dus. Ontvangt allen de hartelijke groeten van w i n .
P.S. Het schrijfselvoorn komt nu weer van

... moet het niet tot kampioen van